

havt med Sagerne at gjøre, tror jeg ikke, at det ærede Medlem vilde være fremkommet med Anken. Naar der i disse Tilfælde ikke er blevet ansat Invalider, hidrører det fra, at der ikke har været nogen kvalificeret Invalid til Pladsen eller ialtfald ingen saa fuldt kvalificeret, som man maatte anse for nødvendigt, og i mange Tilfælde hidrører dette Beshnderlige, at der ikke melder sig Invalider til saadanne Ansættelser, netop fra den Bestemmelse, som omtales af den ærede Ordfører (Carstensen), at Invalideforsørgelse i et vist Forhold bortfalder med Ansættelse i Statens Tjeneste, at de altsaa ikke ret vel kunne være tjente med at opgive andet privat Erhverv, som de kunne have ved Siden af Invalideforsørgelsen, for at modtage en meget ringe Lønnet Ansættelse af Staten med delvis eller hel Bortfalden af deres Invalideforsørgelse. Jeg tror, som sagt, at naar det ærede Medlem havde undersøgt de senere Tilfælde, vilde han ikke, støttet paa dem, have kunnet anke over, at der ikke blev taget tilstrækkelig Hensyn dertil.

Det ærede Udvalgs Flertal har jo gjort en Bemærkning, som ganske vist ikke vedkommer selve det foreliggende Lovforslag, men kun fremkom i Anledning af det foreliggende Lovforslag, om, at der dog kunde være Grund til at tage under Overveielse, om man ikke skulde søge at skaffe ældre og trængende Pensionister en forhøjet Pension i Lighed med, hvad man gjorde for de ældre Invalider. Jeg tror nu rigtignok ikke, at man paa nogen Maade kan trække nogen Parallel mellem disse to Grupper: Invaliderne, der ligefrem ere optagne til Statens Forsørgelse, og Pensionisterne, som nyde en Efterløn af Staten, der staar i Forhold til den Løn, de have havt i Statens Tjeneste, og den Tid, de have tjent Staten. Uden iøvrigt at komme ind paa selve Spørgsmaal vil jeg kun gjøre den ene Bemærkning, at det forekommer mig at være noget for tidligt at ville beskæftige sig for Alvor med dette Spørgsmaal, saa længe det endnu langt vigtigere Spørgsmaal staar uløst om Fastsættelse af Lønningerne for Statens nuværende Embedsmænd. Det forekommer mig, at dette Spørgsmaal nødvendigvis maa og bør løses først, før der kan blive Tale om at forbedre Stillingen for de aftraadte Embedsmænd.

Dan: Det glæder mig at høre den ærede Finanzminister udtale sig om, at der ogsaa i det af mig paaandede Forhold i de senere Aar er indtraadt en Forbedring. Jeg tvivlede ikke om, at naar hans Opmærksomhed blev henledet derpaa — hvilket det alene var mit Ønske at gjøre ved mine Bemærkninger — vilde der sikkert ogsaa paa dette Punkt komme til at raade den humane Mand, som jo nu synes mere og mere at blive raadende i Administrationen overfor Invaliderne.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

1) Ændringsforslag under Nr. 1 til § 1 af Udvalget:

§ 2den Linie indskydes efter „forhøies“: „fra 1ste April 1882 at regne“ vedtoges enstemmig med 46 Stemmer.

2) Ændringsforslag under Nr. 2 til samme Paragraf af samme:

Som 2det Stykke tilføies:

„De i Henhold til Lov af 9de April 1851 (jfr. Lov af 26de August 1864) fastsatte Forsørgelser for Enker efter Underbefalingsmænd og Menige eller Ligetillede, som ere dræbte eller dødelig saarede under Tjenestens Udførelse eller døde af en ved Tjenesten paadragen Sygdom, blive fra 1ste April 1882 at regne at omregulere ovennævnte med Bestemmelserne i Invalideloven af 20de November 1876, 2det Kapitel.“ vedtoges enstemmig med 45 Stemmer.

Lovforslagets § 1 med de vedtagne Ændringer saalydende:

Samtlige Invalideforsørgelser, der oppebæres eller fremdeles maatte blive tilstaaede i Henhold til Lov af 9de April 1851 § 12 og §§ 16—18, forhøies fra 1ste April 1882 at regne med 25 pCt. af det Beløb, enhver saadan Forsørgelse udgjør i Overensstem-